

Izsó Zita

A FÖLDET ÉRÉS NEHÉZSÉGEI

Mint bocsánatkérés közben a hang,
úgy vékonyodik el az elhagyott templom felé vezető út.
A végén már nem férünk el egymás mellett,
egyedül kell a veszteség elé járulni,
mintha a templom üvegajtájának tükröződő felülete
szembesülést jelentene önmagunkkal,
pedig csak arra jövünk rá,
hogy az átmeneti egyedüllét nem mentség semmire.
A virág a kezemben hervadozik,
azt mondták, örökké fog élni, ahogy rólad is
a zsebemben van még a zsírkréta is,
amit kölcsönadtál,
nem merem kitenni,
mintha azzal belenyugodnék abba, hogy már nem fogod visszakérni.
Emlékszem, rendőr akartál lenni, mint annyi gyerek
azt mondták, ha felnősz, magas leszel és nagyon szép.
Mint egy viharban elszabadult csónak,
sodródik bennem az, aki soha nem lehetél.

Életünk, 2019/5-6.